

Dosarul nr. 3ra-1301/21
2-19025523-01-3ra-23122021

Prima instanță, Judecătoria Edineț, sediul Central (jud: N. Bobu)
Instanța de apel, Curtea de Apel Bălți (jud: A. Corcenco, D. Corolevschi, D. Stănilă)

ÎNCHEIERE

20 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursurilor depuse de Liubov Voloșenco și avocata Iuliana Pascal în interesele Liubov Voloșenco,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Liubov Voloșenco împotriva Consiliului raional Briceni, terț Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la anularea actului administrativ și restituirea bunurilor confiscate sau contravaloarea acestora în urma represiunilor politice,

împotriva deciziei din 28 octombrie 2021 a Curții de Apel Bălți, prin care au fost admise apelurile depuse de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova și Consiliul raional Briceni, casată parțial hotărârea din 20 iulie 2020 a Judecătoria Edineț, sediul Central, și emisă în această parte o decizie nouă de respingere a acțiunii, în rest hotărârea a fost menținută,

c o n s t a t ă:

La 02 mai 2019 Liubov Voloșenco a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului raional Briceni cu privire la anularea actului administrativ și restituirea bunurilor confiscate sau contravaloarea acestora în urma represiunilor politice.

În susținerea acțiunii reclamanta a indicat că împreună cu părinții, buneii și fratele au fost supuși represiunilor politice, fiind deportați în sat. Baidarî, r-nul Polovinschii, regiunea Kurgan, RSSR.

Prin certificatul nr. XXXXX din 25 octombrie 2007 a Procuraturii Generale s-a confirmat faptul că: Ivan XXXXX Pritula (născut în anul XXXXX); Liubov XXXXX Pritula (născută în anul XXXXX (XXXXX)); Vasilii XXXXX Pritula (născut în anul XXXX); Savva (Vsevolod) XXXXX Pritula (născut în anul XXXXX); Grigorii XXXXX Pritula (născut în anul XXXXX (XXXXX)); Liubov XXXXX Pritula (născut în anul XXXXX), originari și locuitori ai satului XXXXX, represați în anul 1949, de către

organele nejudecătorești, au fost reabilitați la 31 mai 1998 de către Ministerul Afacerilor Interne în conformitate cu prevederile art.3 din Legea cu privire la reabilitarea persoanelor. Concomitent, s-a confirmat faptul că Ivan Pînzari-Tcaci (născut în anul XXXXX) și Anna Pînzari-Tcaci (născută în anul XXXXX), originari și locuitori ai satului XXXXX, represați în anul 1949, de către organele nejudecătorești, au fost reabilitați la 10 aprilie 1989 de către Ministerul Afacerilor Interne.

Prin certificatul nr.21-879/07 din 25 octombrie 2007 a Procuraturii Generale, cât și în conformitate cu art.3 din Legea din 08 decembrie 1992 privind reabilitarea victimelor represiunilor politice, atât membrii familiei Pritula, inclusiv ea, precum și a familiei Pînzari-Tcaci, au fost recunoscuți ca victime ale represiunilor politice.

Fiind reabilitată i-a fost eliberată legitimația respectivă de Comitetul executiv raional Briceni.

A remarcat că prin certificatul de deces seria XXXXX se certifică faptul că la XXXXX a decedat bunelul său Ivan XXXXX Pînzari, prin certificatul de deces seria XXXXX se certifică faptul că la XXXXX a decedat mama sa Liubovi Pritula, iar prin certificatul de deces seria XXXXX se certifică că la XXXXX a decedat tatăl său Ivan Pritula.

În baza certificatului de moștenitor legal nr.XXXXX din 15 decembrie 2015, autentificat notarial de către notarul public Valentina Strâmbu, a devenit moștenitoarea averii succesoriale rămasă după moartea tatălui său Ivan Pritula, care constă din dreptul de a cere în temeiul Legii privind reabilitarea victimelor represiunilor politice nr.1225 din 08 decembrie 1992, restituirea bunurilor confiscate, naționalizate și scoase în orice alt mod din posesia sau recuperarea valorii acestora, prin achitarea compensației ce-i revine tatălui său lui Ivan Pritula, reabilitat la 31 mai 1998 în conformitate cu pct.3 din Legea Ministerului Afacerilor Interne din 08 decembrie 1992 „Cu privire la restabilirea victimelor represiunilor politice” și în baza certificatului nr.21-879/07 din 25 octombrie 2007 eliberat de Procuratura Generală.

Concomitent, reclamanta a reținut că prin hotărârea din 26 martie 2008 a Judecătoriei Briceni a fost admisă cererea sa și s-a constatat faptul că Pânzari Ivan XXXXX, născut în anul XXXXX în sat. XXXXX, decedat la XXXXX, în sat. XXXXX, regiunea Kurgan, Federația Rusă, a fost bunelul său.

Potrivit adeverinței de naștere seria XXXXX se confirmă faptul că ea, născută la XXXXX, este fiica lui Ivan XXXXX Pritula și Liubov XXXXX Pritula. Ulterior, ea s-a căsătorit cu Voloșenco Grigori, fapt ce rezultă din certificatul de căsătorie seria XXXXX din 19 februarie 1972.

A menționat că potrivit datelor din Arhiva Consiliului raional Briceni, familiei lui Ivan Pînzari și Annei Pînzari, la momentul deportării în anul 1949 în urma represiunilor politice, le-au aparținut următoarele bunuri: pământ cu suprafața de 2 ha; casa de locuit anul construirii 1921; șopron anul construirii 1904; două oi, fapt confirmat prin extrasul nr.200 din februarie 1990 din Cartea gospodăriilor consiliului sătesc Coteala raionul Briceni pentru anii 1947-1949.

Totodată, prin actul nr.5969 din 18 noiembrie 1949 a Comisiei pe lângă Consiliul sătesc Coteala se certifică că la această dată de la Ivan Pînzari au fost confiscate și transmise Consiliului sătesc Coteala următoarele bunuri: casa de locuit; șopron, în total bunuri în sumă de 1050 de ruble.

De asemenea, potrivit extrasului nr.20-784 din 09 noiembrie 2007 eliberat de Serviciul arhivă al Consiliului raional Briceni se certifică că familiei Ivan Pritula și Liubov Pritula la momentul ridicării și deportării în anul 1949 în urma represiunilor politice le-au aparținut următoarele bunuri: casa de locuit construită în 1913; șopron mare construit în 1918; plug de fier cu un fier; căruță de fier și 2 cai; boroane de lemn cu colți de fier; pământ cu suprafața totală de 490 ha; iepe; vaci; 10 oi, fapt confirmat prin extrasul nr.99 din februarie 1990 din Cartea gospodăriilor consiliului sătesc Coteala raionul Briceni pe anii 1947-1949. Iar, prin actul nr.6011 din 17 noiembrie 1949 întocmit de comisia pe lângă Consiliul sătesc Coteala se certifică că la această dată de la Ivan Pritula au fost confiscate și transmise Consiliului sătesc Coteala următoarele bunuri: casa de locuit, șopron, în total bunuri în sumă de 500 de ruble.

La 11 noiembrie 2018 s-a adresat Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea bunurilor confiscate în urma represiunilor politice de pe lângă Consiliul raional Briceni, solicitând restituirea bunurilor confiscate sau a contravalorii acestora de la părinți și bunei săi supuși represiunii politice.

Prin decizia nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea bunurilor confiscate în urma represiunilor politice de pe lângă Consiliul raional Briceni, cererea sa a fost respinsă din motiv că nu a prezentat actele necesare indicate în pct.5 din Regulamentul privind restituirea valorii bunurilor prin achitarea de compensații persoanelor supuse represiunilor politice, precum și achitarea compensației în cazul decesului ca urmare a represiunilor politice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.627 din 05 iunie 2007 și anume, nu a prezentat în termenul solicitat actele confirmative referitor la partea rămasă nedespăgubită a averii confiscate (componenta averii confiscate), precum și actele de evaluare: raportul de evaluare a proprietății imobiliare eliberat de organul cadastral pentru averea imobiliară confiscată, raportul de expertiză a averii mobile întocmit de Camera de Comerț și Industrie sau întreprinderi de evaluare și evaluatori, care dețin certificate de calificare conform Legii nr.989 din 18 aprilie 2002 cu privire la activitatea de evaluare pentru averea mobilă confiscată. Concomitent, i s-a comunicat că prin decizia din 17 iulie 1990 Comitetul executiv raional Briceni a hotărât să-i achite despăgubiri pentru averea confiscată de la familia bunelului pentru represiunile politice din anul 1949 în sumă de 3732 de ruble, inclusiv pentru construcții – 2232 de ruble, pentru animale domestice – 1500 de ruble, iar prin decizia din 13 iunie 1990 a Comitetului executiv raional Briceni s-a hotărât să-i achite despăgubiri pentru averea confiscată de la părinții săi pentru represiunile politice din anul 1949 în sumă de 4984 de ruble, inclusiv pentru construcții – 3484 de ruble, pentru animale domestice – 1500 de ruble. Deciziile respective nu au fost contestate.

Consideră reclamanta că decizia nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea bunurilor confiscate în urma represiunilor

politice de pe lângă Consiliul raional Briceni, este neîntemeiată și ilegală, emisă contrar prevederilor art.2 și art.10 alin.(1) din Legea nr.1225 din 08 decembrie 1992 privind reabilitarea victimelor represiunilor politice și pct.5, 9, 10 și 11 din Regulamentul privind restituirea valorii bunurilor prin achitarea de compensații persoanelor supuse represiunilor politice, precum și achitarea compensației în cazul decesului ca urmare a represiunilor politice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.627 din 05 iunie 2007.

Or, a prezentat pârâtei toate actele necesare prevăzute în pct.5 din Regulamentul privind restituirea valorii bunurilor prin achitarea de compensații persoanelor supuse represiunilor politice, precum și achitarea compensației în cazul decesului ca urmare a represiunilor politice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.627 din 05 iunie 2007, ce atestă confiscarea și naționalizarea averii buneilor și a părinților săi.

Mai mult, pârâta, contrar pct.5 din Regulamentul privind restituirea valorii bunurilor prin achitarea de compensații persoanelor supuse represiunilor politice, nu i-a acordat niciun termen rezonabil ca să prezinte actele, care în viziunea sa, sunt necesare.

Pe lângă aceasta, prin deciziile din 13 iunie 1990 și 17 iulie 1990 ale Comitetului executiv raional Briceni, nu se confirmă cu certitudine faptul că părinții și buneii săi au fost real despăgubiți, adică au primit înapoi averea confiscată sau contravaloarea acestora.

De asemenea, de către pârâtă nu au fost respectate nici prevederile pct.9 din Regulamentul privind restituirea valorii bunurilor prin achitarea de compensații persoanelor supuse represiunilor politice, care expres stabilește că, Comisia specială va examina și analiza cererile depuse de solicitant, va identifica componenta averii ce urmează a fi restituită persoanei reabilite, va determina valoarea ei potrivit art.12 al Legii nr.1225-XII din 8 decembrie 1992 privind reabilitarea victimelor represiunilor politice, în baza documentelor ce atestă confiscarea, naționalizarea sau luarea ei în orice alt mod, și va emite decizia privind restituirea bunurilor sau a valorii acestora prin achitarea de compensații.

Astfel, de la părinții săi Ivan Pritula și Liubov Pritula-Tcaci au fost confiscată și naționalizată în urma represiunilor politice, următoarea averea:

1. casa de locuit 12×8×3 m (fundament-piatră, pereți saman, acoperiș draniță);
2. casa de locuit 12×6×3m (fundament-piatră, pereți saman, acoperiș draniță);
3. șură pentru oloiniță 12×6×3;
4. oloiniță cumpărată în anul 1939 cu 200 000 de ruble;
5. șopron din scânduri pentru vite 6×2×3m (fundament-piatră, pereți saman, acoperiș draniță);
6. șiac din scânduri pentru păpușoi 6×2×3m (acoperiș draniță);
7. gard din scânduri cu 2 porți din stejar, cu lungimea de 120 de metri;
8. beci 6×3, 5×2,5 m (din piatră);
9. fântână;
10. grădină 50 ari : 10 ari pentru construcții, 40 ari agricole;
11. pomi fructiferi;
12. douăzeci și opt de știubeie cu familii de albini;
13. prisacă 8×8 m;

14. cincisprezece știubeie deșarte;
15. press de stors mierea (medogonca) și alt inventar de uz casnic;
16. teren cu suprafața de 5 ha: 1 ha de păpușoi; 1 ha de floarea soarelui; 1 ha de soia; 0,5 ha de sfeclă de zahăr și 0,5 ha de lucernă;
17. șaisprezece oi -femele de prășilă;
18. cincisprezece kg de miere, 8 kg de ceară;
19. 1500 de kg de grâu, 60 de kg de cânepă, 5000 de kg de păpușoi, 800 de kg de floarea soarelui, 50 de kg de fasole;
20. în anul 1948 a fost achitat un impozit în mărime de 7000 de ruble și a fost acordat un împrumut la stat în sumă de 3000 de ruble;
21. în anul 1949 s-a achitat un impozit de 3000 de ruble, și un împrumut la stat în sumă de 2400 de ruble;
22. o căruța din metal pentru 2 cai;
23. o iapă cu căpăstru;
24. un plug de fier;
25. o grapă de lemn cu dinți de metal;
26. un cultivator;
27. un cântar de capacitate mare;
28. o vacă de 5 ani;
29. un vițel de 6 luni;
30. cinci porci a câte 100 de kg;
31. un inventar agricol: 3 sape noi, un topor, 2 coase, 2 greble, 3 lopeți, 4 bestii, ciocane, clește;
32. din casa au fost confiscate: o sofa; 2 paturi (din metal și din lemn); haine; dulap de lemn pentru haine; dulap-bufet din lemn pentru veselă; un covor 5×2 m; un covor unghiular 4×2,5 m; 3 paritari cu lungimea de 15 m; 14 lăicere din lână cu lungimea de 5,7 m; 11 laice din cânepă cu lungimea de 5,5 m; 8 perne 85×85 cm; 3 mese mari; 2 mese mici; 100 de farfurii; 50 de linguri; 3 ceaune; 15 oale de lut; 5 căldări; căni, pahare, furculițe, cratițe, taburete, ligheane, laițe, scaune.

De la bunicii Ivan Pînzari-Tcaci și Anna Pînzari-Tcaci a fost sechestrată următoarea avere:

1. casa de locuit 10×7,5×3 m (fundament-piatră, pereți saman, acoperiș draniță);
2. șopron din scânduri 10×4,3 m (acoperiș draniță);
3. șopron de locuit 6×3 m (acoperiș draniță);
4. șopron de locuit 8×4 m (din cărămidă roșie, acoperiș draniță);
5. șiac din scânduri pentru păpușoi 4×2×3m (acoperiș draniță);
6. fântână;
7. o vacă de 5-6 ani;
8. o juncă de 6 luni;
9. o căruță pentru 2 cai;
10. un cal cu căpăstru;
11. inventar agricol: plug, semănătoare, cultivator, cântar, săpi, lopeți;

12. 33 de oi;
13. 33 de știubeie de albini;
14. un inventar necesar de a îngriji de albini;
15. press de stors mierea (medogonca) și alt inventar;
16. grădina 3ha: 1 ha de grâu, 1 ha de păpușoi, 1 ha de floarea soarelui;
17. beci 4,5×2,5×3 m (din piatră);
18. din casa a fost confiscată averea de prim necesitate în familie: mobilă, veselă, îmbrăcăminte, lemne de foc.

În contextul enunțat, Liubov Voloșenco a solicitat admiterea acțiunii, anularea deciziei nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice a Consiliului raional Briceni „Cu privire la examinarea cererii depuse de Liubov XXXXX Voloșenco la Comisia specială pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice” și restituirea bunurilor confiscate de la părinții săi Ivan Pritula și Liubovi Pritula-Tcaci, precum și a bunelor Ivan Pînzari-Tcaci și Anna Pînzari-Tcaci, supuși represiunii politice, sau contravalorii bunurilor.

Prin încheierea din 24 februarie 2020 a Judecătorei Edineț, sediul Central a fost atras în proces în calitate de terț Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova.

Prin hotărârea din 20 iulie 2020 a Judecătorei Edineț, sediul Central a fost admisă parțial acțiunea depusă de Liubov Voloșenco. A fost anulată decizia nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice a Consiliului raional Briceni „Cu privire la examinarea cererii depuse de Liubov XXXXX Voloșenco la Comisia specială pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice” ca fiind ilegală. În rest, acțiunea în partea restituirea bunurilor confiscate sau contravalorii acestora în urma represiunilor politice, a fost respinsă ca fiind tardivă.

Fiind investită cu judecarea cauzei, prima instanță a stabilit că deși Liubov Voloșenco a fost reabilitată la data de 31 mai 1998, totuși aceasta s-a adresat Comisiei speciale de pe lângă Consiliul raional Briceni cu cerere privind restituirea bunurilor sau contravalorii acestora, confiscate de la părinții săi Ivan Pritula și Liubovi Pritula-Tcaci, precum și a bunelor Ivan Pînzari-Tcaci și Anna Pînzari-Tcaci, supuși represiunii politice, abia la 11 noiembrie 2018.

Sub acest aspect, prima instanță a conchis că de fapt Comisia specială urma să respingă cererea Liubov Voloșenco ca fiind tardivă, or, reieșind din prevederile art.12¹ din Legea nr.1225-XII din 08 decembrie 1992, cererea de restituire a bunurilor confiscate, naționalizate sau scoase în orice alt mod din posesie ori de recuperare a valorii acestora se înaintează în decurs de 3 ani de la data înștiințării persoanei supuse represiunilor despre reabilitarea acesteia și se examinează în termen de până la 6 luni din ziua depunerii, ceea ce nu se atestă la cazul speței.

Din acest motiv prima instanță a considerat necesar de-a anula actul administrativ contestat.

La 24 iulie 2020 Liubov Voloșenco, reprezentată de avocata Antonina Ivașciuc, a depus apel nemotivat împotriva hotărârii primei instanțe.

La 04 august 2020, prin intermediul oficiului poștal, Ministerul Finanțelor a depus apel nemotivat împotriva hotărârii primei instanțe, iar la 15 septembrie 2020 a prezentat motivarea apelului, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii din 20 iulie 2020 a Judecătoriei Edineț, sediul Central, cu emiterea unei decizii noi prin care să fie declarată inadmisibilă acțiunea depusă de Liubov Voloșenco ca fiind depusă după expirarea termenului legal de adresare în judecată. Ulterior, prin cerere suplimentară din 15 septembrie 2020 a completat temeiurile apelului.

La 18 august 2020, prin intermediul oficiului poștal, Consiliul raional Briceni, Comisia specială pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice, a depus apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii din 20 iulie 2020 a Judecătoriei Edineț, sediul Central, cu emiterea unei decizii noi. Ulterior, prin cererea suplimentară din 25 septembrie 2020 a completat temeiurile apelului.

Prin încheierea din 15 octombrie 2020 a Curții de Apel Bălți a fost declarat inadmisibil apelul depus de Liubov Voloșenco, reprezentată de avocata Antonina Ivașciuc din motiv că nu a prezentat în termenul prevăzut la art.232 alin.(2) din Codul administrativ motivarea apelului.

Prin decizia din 16 martie 2021 a Curții de Apel Bălți au fost admise apelurile depuse de Ministerul Finanțelor și Consiliul raional Briceni. A fost casată integral hotărârea din 20 iulie 2020 a Judecătoriei Edineț, sediul Central și emisă o decizia nouă prin care, în temeiul art.207 alin.(2) lit.f) coroborat cu art.240 alin.(1) lit.c) din Codul administrativ, a fost declarată inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Liubov Voloșenco.

La 30 aprilie 2021 Liubov Voloșenco a depus recurs nemotivat împotriva deciziei instanței de apel, iar la 19 mai 2021 a prezentat motivarea recursului, solicitând casarea deciziei din 16 martie 2021 a Curții de Apel Bălți, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Prin decizia din 07 iulie 2021 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul depus de Liubov Voloșenco, casată decizia din 16 martie 2021 a Curții de Apel Bălți, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 28 octombrie 2021 a Curții de Apel Bălți au fost admise apelurile depuse de Ministerul Finanțelor și Consiliul raional Briceni. A fost casată parțial hotărârea din 20 iulie 2020 a Judecătoriei Edineț, sediul Central, în partea anulării deciziei nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice a Consiliului raional Briceni „Cu privire la examinarea cererii depuse de Liubov XXXXX Voloșenco la Comisia specială pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice” ca fiind ilegală, și emisă în această parte o decizie nouă prin care, a fost respinsă pretenția înaintată de Liubov Voloșenco împotriva Consiliului raional Briceni, terț Ministerul Finanțelor cu privire la anularea deciziei nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor

confiscate în urma represiunilor politice a Consiliului raional Briceni „Cu privire la examinarea cererii depuse de Liubov XXXXX Voloșenco la Comisia specială pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice”. În rest, hotărârea primei instanțe a fost menținută fără modificări.

Judecând cauza în ordine de apel, Curtea de Apel Bălți a motivat soluția, stabilind următoarele circumstanțe.

Astfel, s-a constatat că la 11 noiembrie 2018 Liubov Voloșenco s-a adresat cu cerere către Comisia specială pentru examinarea cererii privind restituirea bunurilor confiscate în urma represiunilor politice pe lângă Consiliul raional Briceni, prin care a solicitat restituirea contravalorii bunurilor confiscate de la părinți și bunei săi (f.d.11-12, vol.I).

Prin decizia nr. 01/04 din 28 martie 2019 Comisia specială a refuzat admiterea cererii de restituire a bunurilor sechestrate în urma represiunilor politice (f.d. 2-10, vol.I).

La 02 mai 2019 Liubov Voloșenco s-a adresat cu prezenta acțiune în contencios administrativ, solicitând anularea deciziei nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei speciale pentru examinarea cererii privind restituirea bunurilor confiscate în urma represiunilor politice pe lângă Consiliul raional Briceni.

Instanța de apel, cu trimitere la prevederile art.258 din Codul administrativ, a reținut că procedura administrativă a fost inițiată în baza cererii Liubov Voloșenco din 11 noiembrie 2018, în rezultatul căruia a fost emisă de către autoritatea publică decizia contestată, din considerentele menționate, procedura de contencios administrativ dedusă judecătii în prezenta speță urmează a fi judecată prin prisma dispozițiilor Codului administrativ, aprobat prin Legea nr.116 din 19 iulie 2018, iar în partea de procedură urmează a fi aplicate prevederile legale în vigoare la momentul emiterii actului administrativ, și anume prevederile Legii contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000 (abrogată la 01 aprilie 2019). Totodată, aplicabilă cauzei este Legea privind reabilitarea victimelor represiunilor politice nr.1225 din 08 decembrie 1992.

În continuare, cu referire la art.1 alin.(2) și art.14 alin.(1) din Legea nr.793 din 10 februarie 2000, instanța de apel a subliniat că Comisia specială pentru examinarea cererilor privind restituirea bunurilor confiscate în urma represiunilor politice pe lângă Consiliul raional Briceni în pct.2 al decizie nr.01/04 din 28 martie 2019 a menționat că acest act administrativ poate fi contestat în modul prevăzut de legislația în vigoare (f.d.10, vol.I).

Or, conform art. 12¹ din Legea nr.1225 din 08 decembrie 1992, decizia comisiei privind restituirea bunurilor, recuperarea valorii acestora sau achitarea compensațiilor poate fi contestată în instanța judecătorească.

Aici, instanța de apel a accentuat că legea specială a prevăzut expres că decizia Comisiei speciale se contestă direct în instanța de judecată.

Sub acest aspect, instanța de apel a constatat că Liubov Voloșenco nu avea obligația de a respecta procedura prealabilă și corect a înaintat acțiunea direct în instanța de judecată.

Totodată, instanța de apel a reținut că Liubov Voloșenco a solicitat în prezenta acțiune anularea deciziei Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea

bunurilor confiscate în urma represiunilor politice pe lângă Consiliul raional Briceni nr.01/04 din 28 martie 2019 și restituirea bunurilor sau contravalorii bunurilor confiscate de la părinți și bunei săi în urma represiunilor politice.

Cu trimitere la prevederile art.206 alin.(1) din Codul administrativ, instanța de apel a indicat că din analiza pretențiilor înaintate rezultă că Liubov Voloșenco a depus o acțiune în obligare, iar potrivit art.208 alin.(3) din Codul administrativ, dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emiteră a actului administrativ individual.

În acest context, instanța de apel a precizat că procedura prealabilă nu este obligatorie dacă legiuitorul a prevăzut expres în lege că acțiunea poate fi înaintată nemijlocit instanței de contencios administrativ.

Coroborând normele legale sus nominalizate cu circumstanțele cauzei, instanța de apel a conchis că acțiunea depusă de Liubov Voloșenco la 02 mai 2019 cu privire la anularea deciziei nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea bunurilor confiscate în urma represiunilor politice pe lângă Consiliul raional Briceni și restituirea bunurilor sau contravalorii acestora confiscate de la părinți și bunei săi în urma represiunilor politice, este admisibilă.

Subsidiar, instanța de apel a constatat că la 25 octombrie 2007 Procuratura Generală a eliberat certificatul de reabilitare cu numărul de înregistrare 21-879/07, prin care se confirmă că Ion Pritula născut în anul XXXXX; Liubov Pritula născut în anul XXXXX; Vasilii Pritula născut în anul XXXXX; Savva Pritula născut în anul XXXXX; Grigori Pritula născut în anul XXXXX; Liubov Pritula născută în anul XXXXX, locuitori ai satului XXXXX, deportați pe motive politice în baza deciziei organelor NKGB RSSM din 06 iulie 1949, au fost reabilitați la 31 mai 1998, în conformitate cu prevederile art.3 din Legea din 08 decembrie 1992 (f.d.13, vol.I).

Totodată, prin certificatul de reabilitare nr.21-879/07 din 25 octombrie 2007, Procuratura Generală a confirmat că Ion Pînzari-Tcaci născut în anul XXXXX, Anna Pînzari-Tcaci născută în anul XXXXX, originari și locuitor ai satului XXXXX, deportați pe motive politice în baza deciziei organelor NKGB RSSM din 06 iulie 1949, au fost reabilitați la 10 aprilie 1989, în conformitate cu hotărârea Sovietului Miniștrilor RSSM. În baza art.3 din Legea din 08 decembrie 1992, membrii familiei Pînzari-Tcaci au fost recunoscuți victime ale represiunilor politice (f.d.14, vol.I).

Concomitent, instanța de apel a stabilit că reclamanta Liubov Voloșenco (Pritula) este fiica lui Ivan Pritula și Liubov Pritula, fapt ce se confirmă prin certificatul de naștere (f.d. 19) și nepoata familiei Pînzari-Tcaci, fapt ce rezultă din hotărârea 26 martie 2008 a Judecătorei Briceni privind constatarea faptului de rudenie (f.d.21, vol.I).

Din certificatul de moștenitor legal nr.XXXXX din 15 decembrie 2015, autentificat notarial de notarul public Valentina Strâmbu, rezultă că moștenitoarea averii succesorală a lui Ivan Pritula, decedat la XXXXX, este fiica Liubov Voloșenco, potrivit căruia averea succesorală pentru care a fost eliberat constă din dreptul de a cere în temeiul Legii privind reabilitarea victimelor represiunilor politice nr.1225 din 08 decembrie 1992 restituirea

bunurilor confiscate, naționalizate sau scoase în orice alt mod din posesia sau recuperarea valorii acestora prin achitarea de compensații ce revin lui Ivan Pritula, reabilitat la 31 mai 1998 în conformitate cu pct.3 din Legea MAI din 08 decembrie 1992 și în baza certificatului de reabilitare nr.21-879/07 din 25 octombrie 2007 eliberat de Procuratura Generală (f.d.18, vol.I).

S-a stabilit că la 12 noiembrie 2018, Voloșenco Liubov s-a adresat Comisiei speciale pe lângă Consiliul raional Briceni cu o cerere privind restituirea bunurilor sau contravalorii acestora confiscate de la părinții și bunei săi în urma represiunilor politice (f.d.93, vol.I).

Prin decizia nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei specială pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice pe lângă Consiliul raional Briceni s-a refuzat în admiterea cererii depuse de Voloșenco Liubov în legătură cu faptul că nu a anexat la cerere setul de acte confirmatoare prevăzute de Legea nr.1225-XII din 08 decembrie 1992 și Regulamentul privind restituirea bunurilor, recuperarea bunurilor, recuperarea valorii acestora prin achitarea compensației persoanelor supuse represiunilor politice, precum și achitarea compensației în cazul decesului ca urmare a represiunilor politice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.627 din 05 iulie 2007 (f.d.8-10, vol.I).

Nefiind de acord cu actul administrativ enunțat supra, la 02.05.2019 Liubov Voloșenco l-a contestat în instanța de contencios administrativ, solicitând anularea acestuia și restituirea bunurilor sau contravalorii acestora confiscate în urma represiunilor politice.

Instanța de apel a considerat eronat soluția primei instanțe în partea anulării decizia nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice, ca fiind ilegală, concluzând că reclamanta Voloșenco Liubov a fost reabilitată la data de 31 mai 1998, pe când cererea privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice a fost depusă la Comisia specială din cadrul Consiliul raional Briceni abia la data de 11 noiembrie 2018, reținând următoarele.

Cu trimitere la dispozițiile art.12 și art.12¹ din Legea nr. 1225/1992 privind reabilitarea victimelor represiunilor politice, pct.3, 4 și 5 din Regulamentul privind restituirea valorii bunurilor prin achitarea de compensații persoanelor supuse represiunilor politice, precum și achitarea compensației în cazul decesului ca urmare a represiunilor politice aprobat prin hotărârea Guvernului nr.627 din 05 iunie 2007, instanța de apel a considerat întemeiată decizia Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice nr.01/04 din 28 martie 2019, or, reclamanta Liubov Voloșenco deși pretinde la restituirea averii confiscate în rezultatul represiunilor politice, nu a anexat la cerere raportul de evaluare a proprietății imobiliare, eliberat de Oficiul Cadastral Teritorial pentru avea imobiliară confiscată, raportul de expertiză a averii mobile eliberat de Camera de Comerț și Industrie sau de întreprinderile de evaluare și de către evaluator care dețin certificate de calificare conform Legii nr. 989 din 18 aprilie 2002 cu privire la activitatea de evaluare, pentru averea mobile confiscată, întrucât legislația în vigoare prevede expres că actele respective în mod

obligatoriu urma a fi prezentate, precum și alte acte menționate în normele legale, expuse supra.

Mai mult ca atât, prin decizia din 17 iulie 1990 a Comitetului executiv Briceni s-a decis să fie achitată despăgubirii pentru averea confiscată de la familia bunelului reclamantei - Pînzari-Tcaci pentru represiunile politice din anul 1949, în sumă de 3732 de ruble, inclusiv pentru construcții 2232 de ruble, pentru animale domestice 1500 de ruble.

Iar, prin decizia din 13 iunie 1990 a Comitetului executiv Briceni s-a decis să fie achitate despăgubiri pentru averea confiscată de la familia părinților reclamantei - Pritula pentru represiunile politice din anul 1949, în sumă de 4984 de ruble, inclusiv pentru construcții 3484 de ruble, pentru animale domestice 1500 de ruble.

În circumstanțele enunțate, instanța de apel a concluzionat că Comisia specială pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice de pe lângă Consiliul raional Briceni întemeiat a reținut că Liubov Voloșenco urmează să prezinte suplimentar actele confirmative referitoare la partea rămasă nedespăgubită a averii confiscate.

Cu atât mai mult, reclamantei Liubov Voloșenco i s-a acordat posibilitatea de a prezentat actele confirmative, însă în termenul stabilit de Comisie nu le-a prezentat, însă cu toate acestea ultima la 11 noiembrie 2018 repetat s-a adresat Comisiei cu restituirea bunurilor sau valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice cu aceleași solicitări.

Instanța de apel a subliniat că Liubov Voloșenco urma să-și valorifice dreptul la încasarea despăgubirilor în urma represiunilor politice, având la bază și temei, deciziile Comitetului executiv Briceni din 13 iunie 1990 și 17 iulie 1990, or, prin deciziile respective s-a dispus acoperirea costului bunurilor materiale confiscate în anul 1949 de la bunei reclamantei, familia Pînzari-Tcaci și familia părinților reclamantei – Pritula.

Faptul că nu există acte care ar confirma achitarea compensației atribuite, nu constituie temei pentru depunerea și evaluarea repetată a cererii de restituire a bunurilor confiscate pe faptul represiunilor politice, respectiv doar a contestării neexecutării acesteia.

La caz, instanța de apel a constatat că autoritatea publică, exercitându-și dreptul discreționar, a luat în considerare toate faptele relevante, precum și a dat un refuz ce corespunde scopului acordat prin lege, or, după cum s-a stabilit în cadrul cercetării judecătorești, actul administrativ contestat a fost emis în conformitate cu prevederile legale, cu respectarea normelor de competență, iar temeiuri de anulare al acestuia, instanța de apel nu a constatat.

Din cele menționate, instanța de apel a conchis că Comisia specială pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice de pe lângă Consiliul raional Briceni just a refuzat în admiterea cererii de restituire a bunurilor confiscate în urma represiunilor politice depusă de Liubov Voloșenco.

Dat fiind cele constatate, instanța de apel a considerat că prima instanță nejustificat a anulat decizia nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei speciale pentru examinarea cererilor

privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice, ca fiind ilegală.

În acest aspect, instanța de apel a considerat oportun de a respinge pretenția înaintată de Liubov Voloșenco cu privire la anularea deciziei nr.01/04 din 28 martie 2019 a Comisiei speciale pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice.

Totodată, instanța de apel a considerat întemeiată soluția primei instanțe privind respingerea pretenției înaintate de Liubov Voloșenco privind restituirea bunurilor sau contravalorii acestora confiscate de la părinți și bunei săi în urma represiunilor politice, ca fiind tardivă.

Or, reclamanta Voloșenco Liubov a fost reabilitată la data de 31 mai 1998, pe când cererea privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice a fost depusă la Comisia specială din cadrul Consiliul raional Briceni abia la data de 11 noiembrie 2018, cu omiterea evidentă a termenului prevăzut la art.12¹ din Legea nr. 1225/1992 privind reabilitarea victimelor represiunilor politice, care expres prevede că, cererea de restituire a bunurilor confiscate, naționalizate sau scoase în orice alt mod din posesie ori de recuperare a valorii acestora se înaintează în decurs de 3 ani de la data înștiințării persoanei supuse represiunilor despre reabilitarea acesteia și se examinează în termen de până la 6 luni din ziua depunerii. Litigiile ce țin de restituirea bunurilor, apărute între persoanele reabilite sau moștenitorii acestora, pe de o parte, și persoanele juridice cu orice formă de proprietate sau persoane fizice, pe de altă parte, se soluționează pe cale judiciară.

La 13 decembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal, avocata Pascal Iuliana în interesele Liubov Voloșenco a depus cerere de recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 28 octombrie 2021 a Curții de Apel Bălți, cu emiterea unei decizii noi.

În susținerea recursului reprezentantul recurenteii a indicat că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că Liubov Voloșenco la cererea prealabilă din 11 noiembrie 2018 a anexat actele solicitate de Comisia specială pentru examinarea cererilor privind restituirea valorii bunurilor confiscate în urma represiunilor politice de pe lângă Consiliul raional Briceni.

La fel, de către instanța de apel a fost ignorat faptul că Comisia specială nu a acordat recurenteii un termen rezonabil pentru prezentarea actelor suplimentare.

La 06 ianuarie 2022 Liubov Voloșenco a depus recurs, invocând argumentele similare ca și în recursul depus inițial de către reprezentantul său.

La 23 decembrie 2021 și respectiv la 14 ianuarie 2022 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Consiliului raional Briceni și Ministerului Finanțelor copia recursurilor depuse de Liubov Voloșenco și avocata Iuliana Pascal în interesele Liubov Voloșenco, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referințelor, notificate ultimilor la 27 decembrie 2021, 28 decembrie 2021 și respectiv la 18 ianuarie 2022, fapt ce se confirmă prin avizele de recepție poștală anexate la actele cauzei, însă intimații nu și-au valorificat acest drept procedural și nu au depus referințe (f.d. 133-135, 140-144, vol.II).

Examinând admisibilitatea recursurilor, în raport cu actele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată inadmisibilitatea acestora, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. Recursul se declară inadmisibil în special când motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 245 alin.(2).

Conform art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Totodată, regulile generale ce țin de calcularea termenelor în materie de contencios administrativ sunt reglementate prin prisma art. 195 din Codul administrativ potrivit cărora procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.

În conformitate cu art. 110 din Codul de procedură civilă, termen de procedură este intervalul, stabilit de lege sau de judecată (judecător), în interiorul căruia instanța (judecătorul), participanții la proces și alte persoane legate de activitatea instanței trebuie să îndeplinească anumite acte de procedură ori să încheie un ansamblu de acte.

Conform art. 111 alin. (1)-(4) din Codul de procedură civilă, actele de procedură se efectuează în termenul prevăzut de lege. În cazul în care nu este stabilit prin lege, termenul de procedură se fixează de către instanța judecătorească. Termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului. Dacă începutul curgerii termenului se determină prin începutul unei zile, această zi se include în termen.

Potrivit art. 113 din Codul de procedură civilă, dreptul de a efectua actul de procedură încetează odată cu expirarea termenului prevăzut de lege ori stabilit de instanța de judecată. Nerespectarea termenului atrage după sine decăderea din dreptul de a efectua actul de procedură, dacă legea nu prevede altfel.

Pornind de la prevederile legale menționate supra, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că termenele procedurale

stabilesc regimul optim pentru realizarea justiției, fiind o modalitate de ordonare a realizării acțiunilor procedurale și fortificarea securității raporturilor juridice. Exercițarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, căror li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Potrivit art.223 din Codul administrativ, hotărârile și alte acte de dispoziție prin care se stabilesc termene, precum și numirea ședințelor și citațiile se notifică participanților la proces conform art.96–114.

În conformitate cu art.96 alin. (1) din Codul administrativ, notificările și comunicările către participanții la procedura administrativă se realizează în orice formă de comunicare adecvată, rapidă și eficientă din punctul de vedere al costurilor. Comunicarea prin mijloace electronice are prioritate dacă este adecvată obiectului comunicării și acceptată de participantul la procedură.

Din dispozițiile art. 97 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, rezultă că, notificarea este comunicarea, dispusă de autoritatea publică, a unui înscris în forma stabilită de prezentul cod. Autoritatea publică poate alege între următoarele forme de notificare: a) notificare prin act de recunoaștere a recepționării; b) notificare prin poștă cu act de notificare; c) notificare prin poștă cu scrisoare recomandată.

Iar, reieșind din prevederile art. 109 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, un înscris poate fi notificat prin poștă cu scrisoare recomandată cu aviz de recepție. Pentru probarea notificării este suficient avizul de recepție.

Din actele cauzei cert rezultă că la 28 octombrie 2021 Curtea de Apel Bălți a pronunțat, în ședință publică, dispozitivul deciziei (f.d. 94-95).

Ține de menționat că, în dispozitivul deciziei din 28 octombrie 2021, Curtea de Apel Bălți a indicat cu suficientă claritate căile, termenul și modul de atac al acesteia prevăzut de legislația în vigoare.

La 29 octombrie 2021 dispozitivul deciziei din 28 octombrie 2021 a Curții de Apel Bălți a fost publicat pe Portalul Național al Instanțelor de Judecată: www.cab.instante.justice.md.

Totodată, se reține că la 02 noiembrie 2021 Curtea de Apel Bălți a expediat în adresa participanților la proces spre cunoștință copia dispozitivului deciziei din 28 octombrie 2021, inclusiv la adresa de domiciliu al Liubov Voloșenco (care se regăsește în buletinul de identitate al acesteia (f.d. 89, vol.II), cât și cererile ulterioare semnate de către ultima, care sunt anexate la actele cauzei, inclusiv și în cererile de recurs) situată în: XXXXX, fapt ce se confirmă prin scrisoarea nr.24280 (f.d. 110, vol.II).

La 05 noiembrie 2021 dispozitivul deciziei instanței de apel a fost notificată Liubov Voloșenco, fapt ce se confirmă prin avizul poștal de recepție nr.DS8001979265AS (f.d. 111, vol.II).

De altfel, informația respectivă se regăsește inclusiv și pe pagina oficială a ÎS „Poșta Moldovei”, [XXXXX](#), la compartimentul „Track&Trace”.

Din cele menționate supra, se denotă faptul că termenul de 30 de zile prevăzut la art. 245 alin.(1) din Codul administrativ, pentru prezentarea recursului a început să curgă

începând cu data de 06 noiembrie 2021 (sâmbătă), ziua imediat următoare de la data notificării lui Liubov Voloșenco a dispozitivului deciziei instanței de apel, și care urma să expire la data de 06 decembrie 2021 (luni) inclusiv.

În pofida celor enunțate supra, atât avocata Iuliana Pascal, reprezentând interesele Liubov Voloșenco, cât și ultima, au depus cererile de recurs împotriva deciziei instanței de apel, cu încălcarea evidentă a termenului legal de 30 de zile prevăzut la art. 245 alin.(1) din Codul administrativ. Or, termenul-limită de prezentare a recursului a expirat la 06 decembrie 2021 inclusiv, pe când atât recursul inițial, cât și cel ulterior au fost depuse tocmai la 13 decembrie 2021 și respectiv la 06 ianuarie 2022.

De altfel, recurenta Liubov Voloșenco începând cu data de 06 noiembrie 2021 – până la 06 decembrie 2021 inclusiv, a dispus de suficient timp de a-și valorifica dreptul de a prezenta recursul în interiorul termenului legal prevăzut la art.245 alin.(1) din Codul administrativ.

Or, fiind cea interesată de soluționarea cauzei în ordine de recurs, Liubov Voloșenco și avocata acesteia Iuliana Pascal, trebuiau să întreprindă toate măsurile necesare de a-și proteja dreptul de acces la instanță, după cum sugerează și jurisprudența CEDO, prin efectuarea actului de procedură până la expirarea termenului prevăzut de lege, la caz, prin depunerea recursului în conformitate cu art.245 alin.(1) din Codul administrativ. Ca consecință, intervine aplicarea sancțiunii procedurale prevăzută la art.246 alin.(2) lit.d) din Codul administrativ de declarare a recursului inadmisibil.

Conform art. 24 alin. (1) din Codul administrativ, participanții la procedura administrativă și procedura de contencios administrativ trebuie să își exercite drepturile și să își îndeplinească obligațiile cu bună-credință, fără a încălca drepturile procesuale ale altor participanți.

Bună-credință prezumă că partea este obligată să respecte termenele prevăzute de lege, or, termenul de recurs prevăzut la art. 245 din Codul administrativ, este considerat un termen imperativ, absolut și peremptoriu, astfel că nerespectarea acestuia atrage ca și consecință după sine decăderea părții din dreptul de a mai exercita această cale de atac.

Totodată, conform art.47 alin.(1) și (3) din Codul administrativ, acțiunile procedurale întreprinse de reprezentantul împuternicit se atribuie participantului reprezentat. Culpă reprezentantului împuternicit se atribuie participantului reprezentat.

Din cele constatate rezultă că nerespectarea termenului de depunere a recursului se datorează în exclusivitate comportamentului pasiv și indiferent al Liubov Voloșenco și a avocatei acesteia Iuliana Pascal, care trebuiau să dea dovadă de responsabilitate și atitudine activă, folosindu-se cu bună-credință de drepturile și obligațiile sale procedurale. Or, admiterea spre examinare a unui recurs tardiv poate duce la încălcarea principiului securității raporturilor juridice garantat de art. 6§1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Pe lângă acestea, atât recurenta, cât și reprezentantul ei nu au indicat în cererea de recurs motivul omiterii termenului de depunere a recursului în conformitate cu art.245 alin.(1) din Codul administrativ, fără a solicita repunerea acestuia în termen.

Imperioase speței sunt și dezideratele statuate de CtEDO în cauza *Ponomaryov vs Ucraina*, conform cărora, deși, în speță nu este vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe nou descoperite, ci de redeschiderea unui proces după un interval considerabil de timp prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși reînnoirea acestui termen după o perioadă îndelungată și pentru motive neconvingătoare, reprezintă o decizie care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac. În acest caz Înalta Curte a reiterat că, ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție.

În atare circumstanțe, soluția de declarare a recursurilor depuse de Liubov Voloșenco și avocata Iuliana Pascal, care acționează în interesele primei, ca fiind inadmisibile, este compatibilă cu respectarea prevederilor Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, având în vedere că prelungirea nejustificată a termenului pentru exercitarea recursului ar leza principiul securității raporturilor juridice.

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara recursurile depuse de Liubov Voloșenco și avocata Iuliana Pascal, în interesele Liubov Voloșenco, ca inadmisibile.

Conform art.230, 245 și art.246 alin.(1) și (2) lit.d) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursurile depuse de Liubov Voloșenco și avocata Iuliana Pascal, în interesele Liubov Voloșenco, se declară inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecători

Iurie Bejenaru

Aliona Miron